

[Oluf Jensen.]

blevet benyttet af 23 Byer, nemlig den, at der har været for kort Tid for Kommunerne til at planlægge Arbejdet. Lovens Løbetid er nu forlænget for 3 Aar, og det vil sikkert bidrage til, at der rundt omkring, særlig i Købstadkommunerne, bliver sat mere Arbejde i Gang, saa at Loven bliver anvendt i endnu flere Købstæder end hidtil.

Selvfølgelig er det, som man ser af Planen, særlig de større Købstæder, der har benyttet Loven. De mindre Købstæder har ligesom Sognekommunerne haft vanskeligt ved det, men jeg tror, at Beviset for, at Loven er nyttig, netop ligger i, at de store Købstæder saa at sige alle har benyttet Loven.

Saa er der Refusionsordningen, som jeg nu ikke skal komme nærmere ind paa i Dag. Den er jeg, som den højtærede Socialminister ved, ikke særlig tilfreds med, men jeg haaber, at vi i Løbet af Sommeren eller inden næste Rigsdagssamling faar en ny Refusionsordning, og at saa denne Lov vil komme med ind under den Nyordning, der eventuelt bliver Tale om.

Endelig er der et Punkt, der ogsaa har været berørt i det andet høje Ting, som jeg gerne vil omtale. Jeg indrømmer, at Sognekommunerne maaske ikke har megen Brug for denne Lov, men det er min fulde Overbevisning, at Amtskommunerne vilde kunne gøre et stort Arbejde med Hensyn til Udførelsen af Loven. Jeg har set det anført i det andet høje Ting, og jeg vil ligeledes gerne henstille til den højtærede Socialminister, at der gøres noget for, at Amtskommunerne bliver interesseret i Udførelsen af denne Lov.

Med disse faa Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Veistrup: Det er en selvsagt Ting, at naar der er en Arbejdsløshed af den Størrelse, som vi i Øjeblikket er Vidne til her i Landet, er der en Mængde Mennesker, som kommer ud i vanskelige Forhold, og disse Vanskeligheder rammer først og fremmest de unge Mennesker. Med Rette har man derfor søgt at komme de unge Mennesker til Hjælp gennem Særforanstaltninger ud fra den Betragtning, at det er de unge, der har mindst Modstandskraft over for Lediggangens demoraliserende Indflydelse. Derom kan der næppe være Tvivl. De Mennesker, som har stiftet Familie og Hjem, er ikke paa samme Maade udsat for Lediggangens demoraliserende Indflydelse som de unge, der ofte ikke har noget Sted at holde sig til; de er uhyre vanske-

ligt stillet. Det er rigtigt, som det ærede Medlem (Ludvig Christensen), der talte for Socialdemokratiet, sagde, at det, her bydes, er et Surrogat for virkeligt lønnende Arbejde. Naar vi har 130 000 ledige Arbejdere, vil det være umuligt at anvise de unge saadant Arbejde, medmindre man vil smide ældre Arbejdere, maaske Familieforsørgere, ud af deres Virksomhed. Lovforslaget angaar derfor ikke en Arbejdsanvisning, men en Anvisning paa midlertidig Beskæftigelse, hverken mere eller mindre. Det indeholder en Opfordring, først og fremmest til Kommunerne, men ogsaa til andre Institutioner og Foreninger, om at beskæftige de unge, som ikke har regelbundet, lønnet Arbejde, og jeg haaber, at denne Opfordring maa blive taget til Følge i saa stor Udstrækning som overhovedet muligt. Loven bygger paa Frivillighed, og jeg tror, det er den eneste mulige Form for en Ordning af hele dette Spørgsmaal. Ved Frivillighed opnaas, at det bliver de mest ærekære, de bedste, som melder sig til Ungdomsarbejdsløshedsarbejdet. Det har tillige den Fordel, at man er i Stand til at udskille de uheldige Elementer, som maaske vil findes mellem de unge. Tænk Dem den anden Form, at man samlede alle de unge, onde og gode, i en Arbejdslejr og sagde til dem: Nu har I at udføre det Arbejde, men ikke til almindelig Løn. I kan faa Kost og Logi og maaske en lille Lommeskillig, men ellers skal vi nok bestemme, hvordan Vilkaarene skal være. Med den Mentalitet, som findes i den danske Ungdom, vilde det meget hurtigt udløse sig i Anarki. Det vilde efter min Opfattelse være en fuldkommen urimelig Ordning. Der er et gammelt Ord, der siger: Den Hund, man driver til Skovs, fanger ingen Hare. Men det var heller ikke i første Linie Arbejdslejre, der var tænkt paa. Der var tænkt paa, om det var muligt at fremme Opdragelsen til Arbejde; det var det, Loven tog Sigte paa, det er der ingen Tvivl om. Ingen kan tro, at man skulde kunne opdrage Ungdommen til Arbejds-villighed gennem tvungne Foranstaltninger; det er givet, at det vilde virke stik imod sin Hensigt.

De Ændringer, der er foretaget i nærværende Lovforslag, kan jeg ganske billige. Inden for det Udvalg, der beskæftiger sig med disse Forhold, har vi været opmærksomme paa, at Opgaven vilde være umulig at løse, dersom man ikke fik en Lov, hvorefter der kunde planlægges paa længere Sigt end hidtil — Loven har hidtil kun været gældende for eet Aar. Som Medlem af dette Udvalg har det i øvrigt været mig en stor